

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4514

Dosar nr.3071/1/2010

Ședința publică de la 22 octombrie 2010

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

X

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de S.C. X S.R.L. X, împotriva deciziei nr. X din 30 martie 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice X prin același consilier juridic X, lipsind contestatoarea S.C. X S.R.L. X.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, după care nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente asupra contestației în anulare.

Consilierul juridic al intimatelor solicită respingerea contestației în anulare, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE

Asupra contestației în anulare de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin decizia nr. X din 30 martie 2010 Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal a admis recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Generală a Finanțelor Publice X împotriva sentinței nr.X/F-CONT din 7 octombrie 2009 a Curții de Apel X – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și a modificat sentința atacată în sensul că a respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. X S.R.L., ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție instanța de recurs a reținut că în mod greșit instanța de fond a invocat considerentele hotărârii judecătorești penale (decizia nr.396/R din 2 iulie 2009 a Tribunalului X) pentru a reține

că suma de X lei la care s-a calculat T.V.A. nu reprezintă lipsă în gestiune, ci doar o eroare de evaluare și înregistrare contabilă a contului de produse finite.

Prin hotărârea penală s-a menținut soluția scoaterii de sub urmărire penală a învinuiților în baza art.11 pct.1 lit.b raportat la art.10 lit.d (faptei îi lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii), forma de vinovăție prevăzută pentru infracțiunile descrise de art.9 alin.1 lit.b și e din Legea nr.241/2005 și art.43 din Legea nr.82/1991 fiind intenția directă; așadar, prin hotărârea penală nu s-a stabilit că fapta nu există.

Prin urmare, cu privire la consecințele fiscale ale situației de fapt deduse judecății, instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere ansamblul probelor administrate în cauză, inclusiv raportul de expertiză contabilă efectuat în dosar pentru termenul din 9 septembrie 2009, de expert Popescu Lăcrămioara.

Pe baza acestor probe, instanța de recurs a reținut că prin nota contabilă nr.12 din 31 decembrie 2006 societatea a efectuat o serie de înregistrări contabile eronate și nelegale între conturile de activ reprezentate de contul 345 „Produse finite” și contul 212 „Construcții”, respectiv contul 231 „Imobilizări corporale în curs”, societatea diminuând în mod eronat stocul de produse finite prin majorarea valorii imobilizărilor corporale ale societății, întrucât nu a prezentat documente care să justifice această operațiune.

Procedând în acest mod, societatea a încălcat prevederile art. 6 din Legea contabilității 82/1991, conform căruia: „Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ”.

Prin urmare, în cauză nu este vorba despre simple erori de calcul, care să nu angajeze răspunderea societății ci despre greșita aplicare a legislației fiscale, care este producătoare de consecințe juridice și fiscale.

Reținând că această diferență era eronat înregistrată în contabilitate, expertul cauzei a opinat că organele fiscale au tratat corect operațiunea ca fiind lipsă în gestiune produse finite și că această sumă are corespondent în realitate.

Împotriva deciziei nr. X din 30 martie 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal reclamanta S.C. X S.R.L. X a formulat contestație în anulare, fără a prezenta motivele pe care își fundamentează cererea..

Contestația în anulare este întemeiată pe dispozițiile art. 317 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Înalta Curte, examinând cauza și sentința atacată în raport cu actele și lucrările dosarului, constată că prezenta contestație în anulare este inadmisibilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 317 alin.1 pct.1 și 2 Cod procedură civilă „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii, când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului”.

Potrivit alineatului 2 al aceluiași articol: „contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond”.

Cu alte cuvinte, prin această cale de atac se urmărește repararea neregularităților evidente privind actele de procedură, în afara problemelor de fond legate de probele administrate și a stării de fapt la care se referă litigiul.

Deci, în cadrul contestației în anulare nu se analizează temeinicia soluției cu privire la drepturile subiective deduse judecății, ci se verifică incidența vreunuia dintre motivele prevăzute de normele menționate anterior.

Contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, ce poate fi exercitată numai în condițiile și pentru motivele expres prevăzute de lege.

Reglementând contestația în anulare specială, art.318 Cod procedură civilă prevede că hotărârile instanței de recurs mai pot fi atacate prin această cale extraordinară de atac când dezlegarea dată este rezultatul unei erori materiale sau când instanța, respingând recursul sau admițându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Motivele contestației în anulare speciale sunt, așadar, expres și limitativ prevăzute de lege, iar textul care o reglementează este de strictă interpretare.

Prima ipoteză a textului vizează exclusiv erorile materiale cu caracter procedural, care să fi condus la pronunțarea unei soluții eronate, erori comise prin confundarea unor elemente sau date materiale ce au legătură cu aspectele formale ale judecății, cum ar fi anularea unei cereri ca netimbrată, deși era atașată dovada achitării taxei de timbru, greșita respingere a unui recurs ca fiind tardiv formulat, etc.

Fiind un text de excepție, noțiunea de „greșeală materială” nu poate fi interpretată extensiv.

În orice caz, textul nu vizează stabilirea eronată a situației de fapt în urma aprecierii probelor și nici modul cum instanța a înțeles să interpreteze prevederile legale, situație în care, dacă s-ar admite o astfel de interpretare, s-ar ajunge pe o cale ocolită la judecarea încă o dată a aceluiași recurs, ceea ce nu este admisibil.

Pe de altă parte, omisiunea la care se referă teza a II-a a textului, invocată ca temei legal al contestației, există numai atunci când realmente instanța de recurs nu a cercetat unul din motivele de casare sau de modificare depuse în termenul legal, nu și atunci când, procedând la sistematizarea lor, le-a examinat împreună, dispensându-se de examinarea punctuală a fiecăreia dintre acestea.

Totodată textul se referă expres numai la motivele de modificare sau de casare, nu și la argumentele aduse în sprijinul lor, care, oricât de larg ar fi dezvoltate, le sunt subsumate.

În esență, o atare omisiune nu poate fi reținută deoarece instanța de recurs a cercetat toate criticile recurente și, mai mult, făcând aplicarea dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, a examinat cauza sub toate aspectele.

Față de cele ce preced, instanța apreciază că, în pricina de față, contestația în anulare nu îndeplinește condițiile expres și limitativ prevăzute în textele legale sus citate.

În consecință, pentru considerentele arătate, Înalta Curte va respinge contestația în anulare, ca inadmisibilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge contestația în anulare formulată de S.C. X S.R.L. X, împotriva deciziei nr. X din 30 martie 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, ca inadmisibilă.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 22 octombrie 2010.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X